

Arrest

nr. 106 341 van 4 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 januari 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. VERVENNE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 6 februari 2012 toe op Belgisch grondgebied en diende op 7 februari 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 6 juni 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest van 29 oktober 2012 met nr. X.

1.4. Verzoekster diende op 12 december 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 16 januari 2013 een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten M.(...) F.(...)

geboren te (...), op (...)

en van nationaliteit te zijn : (...)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 12.12.2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 07.02.2012 een eerste asielaanvraag indiende die op 07.06.2012 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 05.11.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 12.12.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een document van de rechtbank van eerste aanleg te Luik voorlegt in verband met haar echtscheiding. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze in België gescheiden zou zijn van haar man en dat hij de alimentatie (50 euro) al drie maanden niet meer zou betalen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze op 05.02.2013 terug naar de rechtbank zou moeten gaan in verband met haar echtscheiding. Overwegende dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene en dus buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming valt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze vernomen zou hebben via het internet dat de vader van haar (ex-)man haar zou zoeken via Interpol. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs naar voor brengt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze problemen zou hebben met haar (ex-)man die haar in het opvangcentrum zou zijn beginnen te slaan en haar de schuld zou hebben gegeven van de negatieve beslissing van het CGVS. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze ondergedoken zou hebben geleefd in een ander opvangcentrum, maar dat een kennis van haar (ex-)man haar gezien zou hebben en zou hebben lastig gevallen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze sindsdien in een vluchtelingenhuis voor vrouwen zou verblijven. Overwegende dat dergelijke elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze medische attesten en documenten van de politie van zou hebben in verband met de mishandelingen van haar (ex-)man. Overwegende dat DVZ niet kan oordelen over documenten die er niet zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar (ex-)man naar de rechtbank in Azerbeidzjan zal stappen om hoederecht over haar kinderen te verkrijgen. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze (voordat ze haar gsm-nummer liet veranderen) meerdere malen per sms bedreigd zou zijn geweest door haar(ex-) man en dat hij haar gezegd zou hebben dat hij haar ging laten zoeken door Interpol. Overwegende dat betrokkene deze bewering niet kan staven. Overwegende dat dergelijke elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze vreest dat ze bij een terugkeer gezocht zal worden door haar (ex-)man en zijn familie. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze vernomen zou hebben van een vriendin uit Azerbeidzjan dat haar (ex-)man gedreigd zou hebben om haar te vermoorden en dat de (ex-)man van betrokkene die vriendin lastig gevallen zouden hebben en de gegevens van betrokkene van haar eisten. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze nooit problemen gehad zouden hebben met de autoriteiten in Azerbeidzjan, maar wel kleine probleempjes gehad zouden hebben met de oppositiepartij Musavat. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar kinderen naar school gaan in België. Overwegende dat de voorgehouden integratie van de kinderen van betrokkene in België niet relevant is bij de beoordeling van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene verklaart dat het in Azerbeidzjan moeilijk zou zijn om te leven als gescheiden vrouw. Overwegende dat deze informatie louter steunt op

beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 18.06.2012 & 14.11.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de algemene zorgvuldigheidsplicht. Tenslotte meent verzoekster een manifeste beoordelingsfout te kunnen vaststellen. Verzoekster formuleert haar grieven als volgt:

"DOORDAT,

Tegenpartij meent dat de asielaanvraag van verzoekster niet in overweging kan worden genomen. Beweringen en veronderstellingen kunnen volgens haar niet als nieuw element beschouwd worden, noch ressorteren deze onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming.

TERWIJL,

Betreffende de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken:

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"(...)"

Betreffende de toepassing van deze bepaling, kan gerefereerd worden naar de rechtspraak van (ex: arrest 57 933 van 16 maart 2011) van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waaruit het volgende blijkt:

"De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,*
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,*
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. "*

Er moet worden onderlijnd dat de bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekent louter beperkt is tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er wat hem betreft ernstige

aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

Tegenpartij meent echter te moeten stellen dat de verklaringen van verzoekster betreffende haar situatie niet als nieuw element kunnen worden beschouwd nu deze enkel zou steunen op beweringen en veronderstellingen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het 'Centre de Prévention des Violences Conjugales et Familiales asbl' verklaart in haar sociaal verslag van 30.1.2013 dat op 16.1.2013 alsnog documenten werden overgemaakt, maar dat tegenpartij besloot hier geen rekening mee te houden (bijlage 2);

Zelfs indien er geen schriftelijke bewijzen werden aangebracht, dan nog bepaalt noch de wet, noch de rechtspraak dat de nieuwe elementen noodzakelijk moeten worden gestaafd met schriftelijke bewijzen; Tegenpartij overschrijdt hier duidelijk haar beperkte bevoegdheid door te stellen dat er schriftelijke bewijzen moeten worden aangebracht ten einde te kunnen spreken over een 'nieuw element' zoals opgenomen in de wet.

Tegenpartij kan immers enkel nagaan of de voorwaarden gesteld in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet voldaan zijn. Bovendien had zij kennis van het sociaal rapport van het 'Centre de Prévention des Violences Conjugales et Familiales asbl' zodat haar beslissing in deze niet redelijk is.

Binnen het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, moet de beslissing tot weigering van inoverwegingname bijgevolg de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en zij moet afdoende zijn.

Uit de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV nr. 72 524 van 23 december 2011, RvV nr. 72 457 van 22 december 2011) volgt betreffende de formele motiveringsplicht:

"Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Doordat tegenpartij haar bevoegdheid, zoals beperkt in artikel 51/8 van de Wet, overschrijdt, is de aangevochten beslissing dan ook in rechte niet afdoende gemotiveerd. De motieven zijn niet toelaatbaar.

Tevens had zij kennis van schriftelijke bewijzen zodat zij hiermee rekening had moeten houden bij het nemen van haar beslissing.

Een schending van de motiveringsplicht is bijgevolg aangetoond.

Artikel 51/8 van de wet:

Tegenpartij steunt haar weigering op artikel 51/8 van de wet van 15.12.1980.

Betreffende de toepassing ervan, kan gerefereerd worden naar de rechtspraak van (ex: arrest 57 933 van 16 maart 2011) van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waaruit het volgende blijkt:

De nieuwe gegevens waarvan sprake moeten volgens de vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet."

RICHTLIJN 2005/85/EG VAN DE RAAD van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus stelt echter in artikel 32 (omgezet in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet) het volgende in verband met opeenvolgende asielverzoeken:

3. Een volgend asielverzoek moet eerst aan een voorafgaand onderzoek worden onderworpen om uit te maken of er, sinds de intrekking van het vorige verzoek of na de in lid 2, onder b), bedoelde beslissing

inzake dit verzoek, nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij voor erkenning als vluchteling in aanmerking komt overeenkomstig Richtlijn 2004/83/EG.

4. Indien na het in lid 3 bedoelde voorafgaande onderzoek nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in aanmerking komt krachtens Richtlijn 2004/83/EG, wordt het verzoek verder behandeld overeenkomstig hoofdstuk II.

De richtlijn spreekt uitdrukkelijk over nieuwe elementen of bevindingen sinds de voorgaande beslissing ten gronde.

Verzoekster verklaarde bij het indienen van haar asielaanvraag dat zij geweld heeft ondervonden van haar ex-echtgenoot, dat zij gescheiden is en ondergedoken leeft in een vluchthuis voor vrouwen, dat ze medische attesten heeft en documenten van de politie betreffende de mishandelingen van haar man en dat ze nog steeds bedreigingen ontvangt.

Tegenpartij is de stelling toegedaan dat deze elementen niet zouden ressorteren onder de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming.

Tegenpartij kan echter onmogelijk gevolgd worden in deze nu verzoekster wel degelijk een vrees laat gelden indien zij zou terugkeren naar haar herkomstland en dit ingevolge de echtscheiding en het onderduiken met de kinderen.

Tegenpartij is dan ook ziende blind door te stellen dat deze elementen niet in aanmerking zouden kunnen komen voor enig beschermingsstatuut.

De theorie van de « réfugié sur place » kan duidelijk worden toegepast nu zij ingevolge feiten welke zich hebben voorgedaan na haar aankomst in België vrees te moeten terugkeren naar haar herkomstland.

Bovendien kan de opmerking worden gemaakt dat verzoekster inderdaad een eerste asielaanvraag indiende in februari 2012, maar dat deze aanvraag volledig gesteund was op het asielrelaas van haar man.

Nu zij verklaarde gescheiden te zijn en hiervan het vonnis voorlegde zoals de aangevochten beslissing duidelijk stelt, kan tegenpartij niet gevolgd worden in haar redenering van de 'meervoudige asielaanvragen'. Wegens het geweld ten aanzien van verzoekster is het nog maar de vraag of de eerste asielaanvraag wel waarachtig was of niet onder druk werd gevolgd. Inderdaad, nu de vrije wilsuiting van verzoekster door het geweld is aangetast, kan de eerste asielaanvraag van verzoekster niet worden beschouwd als een volwaardige asielaanvraag waarin een volwaardig asielrelaas werd afgelegd.

Een nieuw onderzoek op grond van de verklaringen van verzoekster dringt zich dan ook op.

Wat er ook van zij, de verklaringen van verzoekster maken duidelijk een nieuw element of bevinding uit zoals bepaald in voormelde Richtlijn.

Een richtlijnconforme interpretatie van artikel 51/8 van de wet van 15.12.1980 moet er dan ook toe leiden dat de asielaanvraag van verzoekster in overweging wordt genomen en verder wordt behandeld.

De verklaringen van verzoekster zijn bijgevolg relevant en bevatten ernstige aanwijzingen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet:

Er is duidelijk sprake van een nieuw element of nieuwe bevinding zodat tegenpartij de aanvraag in overweging had moeten nemen. Tegenpartij schendt dan ook artikel 51/8 van de wet.

De bestreden beslissing schendt de in het eerste middel aangevoerde beginselen en bepalingen.

Dat het middel ernstig is."

2.2. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij het beoordelen van zowel de zorgvuldigheidsplicht als de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangewezen overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

Deze drie voorwaarden moeten cumulatief vervuld zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet zal onderwerpen aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar tweede asielaanvraag een Franstalig document neerlegde van de rechtbank van eerste aanleg van Luik in verband met haar echtscheiding en naar aanleiding van haar gehoor op 14 januari 2013 het volgende verklaarde:

"Toen wij in België waren, vernam ik via het internet dat de vader van mijn man mij zoekt via interpol.

Leg uit !?

Er zijn nieuwe problemen. Ik heb problemen met mijn man. Wij verbleven hier in het opvangcentrum. Mijn begon mij te slaan. Ik had verschillende blauwe plekken. Ik heb daar medische attesten en documenten van de politie van. Hij sloeg ook mijn kinderen. Ook voor wij naar België kwamen, had ik problemen met hem. Ik had in Baku een advocaat gecontacteerd om zo bescherming te vragen. Met de hulp van mensen in het opvangcentrum hier in België besloot ik mijn man te verlaten.

Sindsdien verblijft ik ondergedoken in een ander opvangcentrum. Mijn man kende mijn adres niet. Een Tsjetsjeen, die mijn man kende, had mij gezien in het opvangcentrum. Ik werd door hem lastiggevalen. Sindsdien verblijf ik in een vluchtelingenhuis voor vrouwen. Mijn man kwam mij daarna zoeken in het opvangcentrum maar ik verbleef daar niet meer.

Mijn man zal naar de rechtbank stappen in Azerbeidzjan om het hoederecht over de kinderen te krijgen.

Sinds wanneer weet u dat uw schoonvader u zoekt via interpol ? Voor ik mijn gsmnummer liet wijzigen, kreeg ik verschillende bedreigingen via sms van mijn man. Daarin schreef hij dat zij mij zouden laten zoeken via interpol. Ik heb dit hier in België aan de politie laten zien.

Als ik terugkeer naar Azerbeidzjan vrees ik om gezocht te worden door mijn man en zijn familie. Wij zijn hier in België gescheiden en hij moet mij elke maand 50 euro per kind betalen. Hij betaalt al 3 maanden niet meer. Ik wil zijn geld ook niet.

Zijn er nog andere redenen waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Azerbeidzjan ? Ik vrees enkel mijn man en zijn familie in Azerbeidzjan. Mijn vriendin liet mij vanuit Azerbeidzjan weten dat mijn man dreigde om mij te vermoorden. Mijn man en zijn familie vielen mijn vriendin lastig. Zij eisten mijn gegevens.

Zijn er nieuwe gegevens i.v.m. wat u vertelde tijdens uw eerste asielaanvraag ? Mijn man heeft mij toen gedwongen om over bepaalde zaken te liegen. Na onze negatieve beslissing sloeg mijn man mij. Hij zei dat het mijn fout was dat wij een negatieve beslissing kregen. Ik heb nooit problemen gehad met de autoriteiten in Azerbeidzjan. Wij hadden wel kleine probleempjes omdat wij de Musavat-partij steunden maar al de mensen van de oppositie hadden dat soort probleempjes.

Wenst u verder nog iets toe te voegen ? Ik leef in angst. Ik vrees dat mijn man mij zal vinden. Mijn kinderen gaan hier naar school. Het is moeilijk om in Azerbeidzjan te leven als gescheiden vrouw. Als ik terugkeer zou mijn moeder mij dwingen om terug naar mijn man te gaan. Ik vraag jullie om mij niet terug te sturen naar Baku. Kan u wel terug naar andere plaatsen in Azerbeidzjan ? Daar heb ik geen familie en ik vrees dat zij mij daar ook zouden terugvinden.

Bent u officieel reeds gescheiden ? Ik moet op 05/02/2013 terug naar de rechtbank."

2.6. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde met betrekking tot het door verzoekster neergelegde document van de rechtbank van eerste aanleg in Luik het volgende: *"Overwegende dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene en dus buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming valt."* Wat de verklaringen van verzoekster betreft over de documenten in verband met de mishandelingen door haar ex-echtgenoot, wordt in de beslissing gesteld *"dat DVZ niet kan oordelen over documenten die er niet zijn"*.

Verder wordt er in de beslissing op gewezen dat zij haar beweringen over de problemen met haar ex-echtgenoot niet kan staven en dat deze niet ressorteren onder het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming. De verklaringen van verzoekster over de integratie van haar kinderen zijn volgens de gemachtigde van de staatssecretaris niet relevant bij de beoordeling van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Tevens stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat de beweringen van verzoekster over het leven als gescheiden vrouw in Azerbeidzjan op veronderstellingen steunen en dus niet als nieuw element kunnen worden beschouwd. Op grond van zijn vaststellingen besluit de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoekster *"bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980."*

2.7. In haar middel verwijst verzoekster naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over de toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet waarbij zij benadrukt dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt is tot het nagaan of de vreemdeling nieuwe gegevens heeft aangebracht. Verzoekster oppert dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat haar verklaringen enkel zouden steunen op beweringen en veronderstellingen omdat uit het

sociaal verslag van het 'Centre de Prévention des Violences Conjugales et Familiales' van 30 januari 2013 zou blijken dat er op 16 januari 2013 nog documenten werden overgemaakt. De Raad stelt echter vast deze versie van de feiten niet wordt ondersteund door de gegevens uit het administratief dossier. Uit niets kan immers worden opgemaakt dat er op 16 januari 2013, de dag dat de bestreden beslissing werd genomen, nog bijkomende documenten zouden zijn neergelegd. Bovendien wijst de Raad erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen onzorgvuldigheid kan worden verweten wanneer deze geen rekening houdt met documenten die dateren van na het nemen van de bestreden beslissing. Toen de gemachtigde van de staatssecretaris op 16 januari 2013 besliste om de tweede asielaanvraag van verzoekster niet in overweging te nemen kon hij onmogelijk rekening houden met een sociaal verslag dat van 30 januari 2013 dateert en waarvan niet wordt aangetoond dat het aan hem werd overgemaakt.

2.8. Waar verzoekster meent dat de verwerende partij haar zou verplichten om schriftelijke bewijzen aan te brengen om te kunnen spreken van nieuwe gegevens, gaat zij uit van een onjuiste lezing van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt immers nergens gesteld dat verzoekster schriftelijke bewijzen moet aanbrengen. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt enkel vast dat verzoekster haar beweringen over de problemen met haar ex-echtgenoot niet kan staven, hetgeen zij niet op dienstige wijze weerlegt. Verzoekster kan dus niet worden bijgetreden waar zij stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn bevoegdheid heeft overschreden en de bestreden beslissing op dit punt niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

2.9. Aangaande het nieuwe karakter van de aangebrachte gegevens, verwijst verzoekster naar een arrest van de Raad en naar de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus. Verzoekster beweert dat de elementen die zij heeft aangebracht over het geweld vanwege haar ex-echtgenoot wel degelijk in aanmerking dienen te worden genomen omdat zij een vrees laat gelden in geval van terugkeer naar haar land van herkomst omwille van de echtscheiding en het onderduiken met de kinderen. De Raad wijst er echter op dat de eventuele angst van verzoekster in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst als gevolg van de beweerde bedreigingen door haar echtgenoot niet automatisch moeten worden beschouwd als een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Zoals verzoekster trouwens zelf aanstipt in haar bespreking van de rechtspraak van de Raad, moeten de "*nieuwe gegevens*" in het kader van deze wetsbepaling 'relevant' zijn en dus "*ernstige aanwijzingen*" bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster poneert in haar verzoekschrift weliswaar dat de verwerende partij "*ziende blind*" is door te stellen dat deze elementen niet in aanmerking kunnen komen voor een beschermingsstatuut, maar zij maakt met haar betoog niet in het minst aannemelijk dat haar angst voor haar ex-echtgenoot wel degelijk relevant is en als een ernstige aanwijzing kan worden beschouwd, zoals hierboven omschreven (zie punt 2.4). Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door te stellen dat "*dergelijke elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming*" waardoor ze niet kunnen worden beschouwd als "*nieuwe gegevens*" in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

2.10. De opmerking van verzoekster over het feit dat haar eerste asielaanvraag niet als een volwaardige asielaanvraag kan worden beschouwd omdat haar vrije wilsuiting door het geweld was aangetast, is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster ooit te kennen had gegeven dat haar eerste asielaanvraag niet als volwaardig kan worden beschouwd of dat zij hierbij door haar echtgenoot onder druk werd gezet. Bijgevolg kan van de gemachtigde van de staatssecretaris niet in redelijkheid worden verwacht dat hij met deze situatie rekening zou houden bij de beoordeling van de nieuwe gegevens in het kader van verzoeksters tweede asielaanvraag.

2.11. Voor zover verzoekster zich in het kader van haar eerste middel zou beroepen op de documenten die zij als bijlagen bij haar verzoekschrift heeft gevoegd (Verzoekschrift, bijlagen 2-9), merkt de Raad op dat niet wordt aangetoond dat deze stukken aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris werden voorgelegd zodat verzoekster op grond van deze stukken geen motiveringsgebrek of onzorgvuldigheid in de bestreden beslissing kan aantonen. De Raad van zijn kant, kan hierop geen acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2 982 (c)).

2.12. Er werd geen schending aangetoond van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat met bepaalde gegevens geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. De zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht werden niet geschonden. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.13. In een tweede middel, gericht tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing, voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) en van de algemene zorgvuldigheidsplicht en stelt verzoekster eveneens een manifeste beoordelingsfout vast. Verzoekster stelt in haar tweede middel het volgende:

“Formulering:

Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;

Schending van de algemene zorgvuldigheidsplicht en manifeste beoordelingsfout; DOORDAT,

Tegenpartij ondanks de informatie betreffende de situatie van verzoekster en het verkrijgen van documenten van het ‘Centre de Prévention des Violences Conjugales et Familiales asbl’ toch een verwijderingsmaatregel heeft genomen.

TERWIJL,

In het jaarverslag 2009-2010 van de RvV, pagina 60 [...]. betreffende de toepassing van artikel 3 EVRM het volgende staat:

“De Raad herinnerde aan de absolute waarde van het door artikel 3 van het EVRM erkende recht en legde eveneens in talrijke arresten de nadruk op het feit dat de verzoekende partij die de schending van een dergelijke bepaling aanvoert, ter staving van haar beweringen een begin van bewijs moet voorleggen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze een reëel en ernstig risico loopt te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling. ”

Voor de toepassing van het gestelde kan worden verwezen naar arrest 44 369 van 31.5.2010 waarin wordt gesteld dat:

2.4.9. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) reeds heeft geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem kan vormen ten aanzien van artikel 3 van het EVRM en derhalve de verantwoordelijkheid van een staat die gebonden is door het Verdrag met zich mee kan brengen wanneer er ernstige en zwaarwichtige gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in het land waarnaar hij wordt teruggestuurd, een reëel risico loopt om onderworpen te worden aan behandelingen die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM. In die omstandigheden omvat artikel 3 van het EVRM de verplichting om de betreffende persoon niet te verwijderen naar dit land (zie EHRM, Y v. Rusland, 4 december 2008, § 75, en de arresten waarnaar verwezen wordt; adde EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005).

(...) Het is in principe aan de verzoekende partij om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat zij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 (zie EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, §167). Indien der gelijke bewijzen worden aangevoerd, is het aan de regering om de bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, §77). Om te beoordelen of er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een reëel risico loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Hierbij moet worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op mishandelingen na te gaan, de te voorziene gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het andere land dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 78; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, §§ 128-129; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, §108 in fine).

Het bestaan van het risico moet worden beoordeeld in functie van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben ten tijde van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 81; EHRM, N v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Cruz Varas e.a. v. Zweden, 20 mars 1991, §§ 75-76; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, §107).

Verzoekster verklaarde bij het indienen van haar asielaanvraag dat zij geweld heeft ondervonden van haar ex-echtgenoot, dat zij gescheiden is en ondergedoken leeft in een vluchthuis voor vrouwen, dat ze medische attesten heeft en documenten van de politie betreffende de mishandelingen van haar man en dat ze nog steeds bedreigingen ontvangt.

Op 16.1.2013 werden er nog documenten toegestuurd aan tegenpartij, maar zij besliste hier geen rekening mee te houden en dit terwijl zij hiervan kennis had.

Echter, het bestaan van het risico moet worden beoordeeld in functie van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had. Tegenpartij heeft het bestaan van het risico niet beoordeeld in functie van de omstandigheden waarvan zij kennis had.

Daarnaast had tegenpartij verzoekster ook expliciet kunnen verzoeken om schriftelijke bewijzen voor te leggen en had zij hiervoor een termijn kunnen geven. Zij deed dit niet en besloot reeds op 16.1.2013 een beslissing tot niet inoverwegingname te nemen.

Verzoekster wenst in deze de Raad te wijzen op het arrest Singh e.a. tegen België, van het EHRM van 2/10/2012 met nr 33210/11.

Het Hof oordeelde in deze zaak dat het CGVS noch de Raad zich hebben uitgesproken over de schending van artikel 3 EVRM, evenmin was er enige waarde gehecht aan de neergelegde documenten bij de Raad. Deze documenten waren echter niet onbeduidend.

Het Hof concludeerde dat de nationale autoriteiten geen zorgvuldig en rigoureuus onderzoek hebben gevoerd en dat er sprake was van een schending van artikel 3 in combinatie met artikel 13 EVRM.

Door het 'Centre de Prévention des Violences Conjugales et Familiales asbl' werden bepaalde documenten ter staving van de vrees van verzoekster toegestuurd, maar tegenpartij besloot hiermee geen rekening te houden.

Verzoekster voegt bij huidig verzoekschrift volgende documenten toe:

- Sociaal verslag van 30.1.2013 van het 'Centre de Prévention des Violences Conjugales et Familiales asbl' (bijlage 2)

- Medisch attest van 4.7.2012 voor verzoekster met bevestiging van blessures (bijlage 3)

- Medisch attest van 4.7.2012 voor de kinderen met bevestiging van trauma's (bijlage 4)

- Attest van 23.10.2012 van de Directeur van het centrum CR te Manhay (bijlage 5)

- Attest van het sociaal team van het centrum CR te Fraipont (bijlage 6) S 3 klachten neergelegd bij de politie ingevolge slagen en verwondingen en bedreigingen (bijlage 7)

- Attest van 5.2.2013 van de therapeut van het 'Centre de Prévention des Violences Conjugales et Familiales asbl' waarin wordt bevestigd dat verzoekster wordt gevolgd door een psycholoog (bijlage 8)

Dat ingevolge artikel 3 in combinatie met artikel 13 van het EVRM de Raad wordt verzocht een rigoureuus onderzoek te doen van de voorgelegde documenten waaruit het risico op schending van artikel 3 EVRM blijkt indien verzoekster zou moeten terugkeren naar haar herkomstland;

Tegenpartij is in elk geval onzorgvuldig te werk gegaan in haar beslissingname daar zij op de hoogte was van de situatie van verzoekster ofwel een termijn had kunnen geven waarbinnen bepaalde stukken dienden te worden voorgelegd. Evenmin heeft zij een rigoureuus onderzoek gevoerd naar enige schending van artikel 3 EVRM en handelde bijgevolg niet conform het arrest SINGH hiervoor aangehaald.

De bestreden beslissing schendt de in het tweede middel aangevoerde beginselen en bepalingen. Dat het tweede middel ernstig is."

2.14. Zoals reeds gesteld houdt de zorgvuldigheidsplicht in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.15. Artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. Griekenland en België, §218).

2.16. De Raad wijst erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) reeds heeft geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een

reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

2.17. Verzoekster verwijst naar de rechtspraak van de Raad en het EHRM en meent dat de verwerende partij op de hoogte was van haar situatie en de mishandeling door haar ex-echtgenoot en heeft nagelaten een rigoureuus onderzoek te voeren zoals vereist door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) door verzoekster geen bijkomende termijn te geven om schriftelijke bewijzen over te maken. De Raad merkt op dat noch artikel 3 van het EVRM, noch de zorgvuldigheidsplicht vereist dat de overheid aan de betrokkene een bijkomende termijn dient te verlenen om schriftelijke bewijzen over te maken alvorens een beslissing te nemen over een herhaalde asielaanvraag.

2.18. De Raad stipt in de eerste plaats aan dat het bevel dat werd afgeleverd op grond van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen niet kan worden gelijkgesteld met een gedwongen verwijdering van verzoekster naar haar land van herkomst. Het bevel om het grondgebied te verlaten houdt zelfs geen verplichting in om terug te keren naar Azerbeidzjan. Bijkomend merkt de Raad op dat verzoekster de stukken die zij thans aan haar verzoekschrift toevoegt, niet aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris heeft voorgelegd toen deze de bestreden beslissing nam, zodat zij bezwaarlijk kan voorhouden dat hij hiervan op de hoogte was. Voor zover dat de Raad deze stukken in ogenschouw moet nemen in het kader van een rigoureuus onderzoek zoals bedoeld in artikel 13 van het EVRM, merkt de Raad op dat deze stukken (Verzoekschrift, bijlagen 2-9) betrekking hebben op de echtelijke problemen die verzoekster in België ondervond. Uit het sociaal verslag van het vluchthuis van 30 januari 2013, het verslag van het Rode Kruiscentrum van 23 januari 2013, de politieverslagen en de e-mails blijkt dat verzoekster in een gewelddadige echtscheidingssituatie verwikkeld is, maar kan geenszins worden afgeleid dat het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM of met de zorgvuldigheidsplicht.

2.19. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening heeft gehouden of een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN